

ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΥΠΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΝΟΜΟΣ ΑΡΚΑΔΙΑΣ

ΔΗΜΟΣ ΤΡΙΠΟΛΗΣ

Ταχ.Δ/ση : Λαγοπάτη και Αταλάντης

Ταχ. Κώδ. : 22100, Τρίπολη

Τηλ. : 2713-600407

Fax : 2710-234673

E-mail : dimos@tripolis.gr

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

ΘΕΜΑ: ΑΔΕΛΦΟΠΟΙΗΣΗ ΤΡΙΠΟΛΗΣ ΜΕ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ

Η Τελετή Αδελφοποίησης του Δήμου Ιεράς Πόλεως Μεσολογγίου με τον Δήμο Τριπόλεως πραγματοποιήθηκε την Παρασκευή 26 Απριλίου στις 8:00 μ.μ. στο Μεσολόγγι, στο πλαίσιο των εκδηλώσεων “Εξόδου Μεσολογγίου”.

Στην αποστολή του Δήμου Τρίπολης συμμετείχαν ,ο Μητροπολίτης Μαντινείας και Κυνουρίας κ. Αλέξανδρος , ο Δήμαρχος Τρίπολης κ. Γιάννης Σμυρنيώτης, οι Αντιδήμαρχοι κ. Δημήτρης Κοσκινάς και κ. Γιώργος Κάρλος καθώς και η Πρόεδρος του ΝΠΔΔ κ. Χριστίνα Ζαμπαθά.

Την τελετή αδελφοποίησης ,που έλαβε χώρα στον Κήπο των Ηρώων, χαιρέτισαν οι Μητροπολίτες Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Κοσμάς καθώς Μαντινείας και Κυνουρίας κ. Αλέξανδρος όπου και οι δύο μίλησαν με θερμά λόγια για την πρωτοβουλία αδελφοποίησης, Ακολούθησαν χαιρετισμοί από τον Δήμαρχο Τριπόλεως κ. Ιωάννη Σμυρنيώτη και από τον Δήμαρχο Ιεράς Πόλεως Μεσολογγίου κ. Παναγιώτη Α. Κατσούλη.

Η τελετή έκλεισε με την υπογραφή του πρωτοκόλλου της Αδελφοποίησης και με ανταλλαγή δώρων.

Στην ομιλία του ο Δήμαρχος Τρίπολης ανέφερε :

“Είναι γραμμένο – θαρρεί κανείς – στο ριζικό κάποιων ανθρώπων, κάποιων λαών, αλλά και κάποιων τόπων, να συναντηθούν με τη Μεγάλη Στιγμή, με την Ιστορία, με την Πρόκληση της αθανασίας. Από τη στάση τους στη «συνάντηση» αυτή θα κριθούν πολλά, προπαντός όμως θα κριθεί αν θα πάρουν θέση στον αξιοπρεπών και αθανάτων την ιερή χορεία ή στον μικρών και ασήμαντων την αδιάφορη μάζα.

Μεσολόγγι και Τρίπολη, Τρίπολη και Μεσολόγγι, πόλεις νεαρές, ανύπαρκτες στο βαθύ παρελθόν του ελληνισμού, συναντήθηκαν με την ιστορία σχεδόν ταυτόχρονα, την ίδια δεκαετία, με διαφορά μόλις πέντε χρόνων – το 1821 εμείς οι Μωραΐτες, το 1826 εσείς οι Ρουμελιώτες. Και κρατήσαμε την ίδια στάση και δώσαμε την ίδια απάντηση: Αυτός ο τόπος ή θα ζήσει ελεύθερος ή ας καταστραφεί συθέμελα! Είναι η απάντηση που δόθηκε από μεγάλους προγόνους και έμεινε και στέκεται εδώ και δυόμισι χιλιάδες χρόνια ιερή παρακαταθήκη και βαριά κληρονομιά: Τον ευγενή ή καλώς ζην ή καλώς τεθνάναι χρη! Το πρόσταγμα αυτό το παραβιάσανε, βέβαια, στο διάβα των αιώνων κάποιοι λίγοι, κάποιοι ελάχιστοι, πάντα και παντού υπάρχουν οι μηδίσαντες – όχι όμως οι Μεσολογγίτες, όχι οι Ντρομπολιτισιώτες.

Η πόλη, της οποίας έχω την τιμή να ηγούμαι και της οποίας εντολή εκτελώ σήμερα, σήμανε και σημείωσε την αποφασισμένη, «από τον Θεό υπογραμμένη» όπως συνήθιζε να λέει ο Κολοκοτρώνης, εξέλιξη και κατάληξη του αγώνα της εθνεγερσίας. Στις 23 Σεπτεμβρίου 1821 χύθηκε πολύ αίμα στους δρόμους και τα σοκάκια της, χάθηκαν χιλιάδες ψυχές, δικαιολογημένα ή και αδικαιολόγητα – γι' αυτούς που κρίνουν εκ των υστέρων, μακρόθεν και εκ του ασφαλούς και με κριτήρια κατοπινά. Όμως εκείνο το αίμα, που χύθηκε «την νύχτα που την τρέμει ο λογισμός – κι άλλος ύπνος δεν εγίνει, πάρεξ θάνατος πικρός», πότισε το δέντρο της ελευθερίας και διαλάλησε και βεβαίωσε παντού και στους πάντες, σε Ελλάδα και Ευρώπη, σε χριστιανούς και αλλόθρησκους, ότι η συνύπαρξη καταπιεστών και καταπιεζομένων, αφεντάδων και σκλάβων, Τούρκων και Ελλήνων, είναι στο εξής αδύνατη. Το «ελευθερία ή θάνατος» έπαιρνε, στο έπος της Τριπολιτσάς, την πιο επίσημη, μολονότι τραγική, υπόσταση.

Την ίδια υπόσταση έπαιρνε, 55 μήνες αργότερα, με το έπος του Μεσολογγίου. Ένα χρόνο έμενε άπαρτο και απόρθητο, απάτητο και αμόλυντο, το «κάστρο του Μεσολογγίου – που παίρνει την καρδιά, το νου», ένα χρόνο «πουτό το αλωνάκι» κράταγε τον Τούρκο, κράταγε τον Αιγύπτιο, τον Ρούμελη βαλέση Μεχμέτ Ρεσήτ πασά, τον άλλως Κιουταχή, και τον Μπραϊμή τον περήφανο και αχτύπητο. Η τύχη της επανάστασης, τουλάχιστον στη Στερεά Ελλάδα, ήταν αξεδιάλυτα δεμένη με την τύχη της καθαγιασμένης με αίμα και εκούσια θυσία πόλης. Έκθαμβος ο Κασομούλης μπρος στο μεγαλείο της αθάνατης εκείνης φρουράς γράφει και περιγράφει : «Η φρουρά είχε συνηθίσει να βαστά το τζαπί, το φκυάρι και το ντουφέκι εις το χέρι....., να τρέχει από τον πόλεμον εις την εργασίαν και από την εργασίαν εις τον πόλεμον. Ιδού η διασκέδασίς των, και το σπαθί εις την μέσην – ή το γιαταγάνο εις το ζωνάρι, με ταις πιστόλαις – να έχει σιμά του το πετζί (το τομάρι) να ζυμώνει, να ψήνει το ψωμί, το γουδί δια την σκορδαλιάν του (να δροσίζεται), να μαγειρεύει κανένα ψαράκι, εις την θέσιν του, και νύκτα-ημέρα ακουράστως να εργάζεται...».

Κι ο εθνικός μας ποιητής με και για το Μεσολόγγι σχεδιάζει και συνθέτει, διαθέτοντας χρόνια ολόκληρα, το συγκλονιστικότερο έργο του, τους «Ελεύθερους πολιορκημένους». Πάσχιζε και υπέφερε ο Ζακύνθιος, ώστε το ύψος του ποιητικού λόγου να είναι ανθρωπίνως συγκρίσιμο με το ύψος του αγώνα και της θυσίας μιας ολόκληρης πόλης, μιας πόλης που μια νύχτα του Απρίλη, ξημερώνοντας του Βαγιού, πριν από 187 χρόνια, έδειξε πώς μια στρατιωτική αποτυχία μετατρέπεται σε θρίαμβο πατριωτικής αρετής. «Μάγεμα η φύση κι όνειρο, με χίλιες γλώσσες κρένει – όποιος πεθαίνει σήμερα, χίλιες φορές πεθαίνει»..... Ούτε η πρόσκληση και πρόκληση για ζωή εκ μέρους της μυρωμένης Άνοιξης, της απριλιάτικης φύσης, λύγισαν τους αλύγιστους. Και πέθαναν ελεύθεροι και έμειναν αθάνατοι και συγκλόνισαν την Ευρώπη και έδειξαν δρόμο και έδωσαν κουράγιο στους λίγους (είναι αλήθεια) που ακόμη πίστευαν στην επιτυχία του αγώνα και στην τελική νίκη, στον φυλακισμένο Κολοκοτρώνη, τον οποίο ελευθέρωσε η πτώση του Μεσολογγίου και πήρε πάλι στα χέρια του, ο σωσίπατρις, τη μοίρα της Ελλάδας

Ερείπια, ολοκαύτωμα το Μεσολόγγι Και η Τριπολιτσά, σκάρτα δυο χρόνια αργότερα, τον Φεβρουάριο του 1828 είχε την ίδια και χειρότερη τύχη – από τον ίδιο εξολοθρευτή, από τον Ιμπραήμ. Κατεδάφιση του τείχους υπό τους ήχους ταμπούρλων και δεήσεων προς τον Αλλάχ, ενώ παράλληλα, ανατινάσσονταν κανονιοστάσια και καταστρέφονταν δημόσια κτήρια, τζαμιά, τεκέδες, εκκλησίες, χάνια και βρύσες. Στις 16 του μήνα ο Αιγύπτιος διέταξε να πυρποληθούν ΟΛΑ τα σπίτια και αποχώρησε από την Πύλη του Λεονταρίου, την μόνη που είχε

αφήσει όρθια. Μαρτυρείται μάλιστα πως, πριν αναχωρήσει, διασκόρπισε συμβολικά αλάτι σε πολλά μέρη της πόλης, για να μην ξαναφυτρώσει τίποτε σ' αυτήν. Γράφει ο χρονικογράφος : «...την ηύρομεν όχι εις τρωαδικήν μόνον κατάστασιν, αλλά ως ένα βούρκον, ήτοι πέτρας, λάσπην και πτώματα ζώνων, όλα μεμειγμένα, ως θέαμα ελεεινόν».

Από τον κατακτητή, από την βαρβαρότητα, αποφασίστηκε ο αφανισμός των δύο πόλεων, η εξαφάνισή τους η παντελής και οριστική από τον χάρτη της γης. Όμως η θεία βούληση και των τότε κατοίκων τους η λατρεία για τα αιματοποτισμένα χώματα και των επιγόνων τους η αξιοσύνη, η θέληση και το ιδρομόχτι όλων των μετέπειτα γενεών.../ έστησαν στους ίδιους ιερούς χώρους και πάλι πόλεις ζηλευτές, έκαναν ν' ανθήσει και πάλι η ζωή, Μεσολόγγι και Τρίπολη στέκουν ολόρθες, περήφανες και πανώριες. Η κοινή μοίρα, το όμοιο παρελθόν αλλά και το σκοπούμενο δημιουργικό μέλλον, έφεραν και πάλι κοντά τις δύο πόλεις, τις φέρνουν σήμερα τη μία δίπλα στην άλλη, να ενώσουν χέρια και δυνάμεις, να συνεργαστούν και να συμπορευτούν, να δώσουν και να πάρουν αμοιβαίως, να απολαύσουν τα αγαθά της αδελφικής αλληλεγγύης. Είμαι βέβαιος ότι τα παραπάνω δεν θα μείνουν λόγιοι πανηγυρικών στιγμών, όπως είναι οι παρούσες, αλλά θα γίνουν πράξεις και θα αποδώσουν καρπούς ευδιάκριτους, εύχυμους, ποικίλους. Γι' αυτό είμαι ιδιαίτερα ευτυχής να σας αναγνώσω την υπ' αριθμόν 774/2012 Απόφαση του Δημοτικού Συμβουλίου Τρίπολης, με την οποία :

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ ΟΜΟΦΩΝΑ

Εγκρίνει την αδελφοποίηση του Δήμου Τρίπολης με το Δήμο Ιερής Πόλης Μεσολογγίου δεδομένου ότι υπάρχει ένα ευρύ πεδίο ανταλλαγής απόψεων, τεχνογνωσίας και υλοποίησης κοινών δράσεων σε σειρά πεδίων, όπως του πολιτισμού, αθλητισμού, κοινωνικής αλληλεγγύης, τουρισμού κ.λπ., με σκοπό τη διασύνδεση των δύο πόλεων και τη βελτίωση των παρεχόμενων προς τους πολίτες υπηρεσιών και την αναβάθμιση της ποιότητας ζωής τους.

Ζήτησαν οι ιερές και αδελφές από σήμεραν πόλεις του Μεσολογγίου και της Τρίπολης

Στο πλαίσιο των εκδηλώσεων ΕΟΡΤΑΣΜΟΥ ΤΗΣ 187ης ΕΠΕΤΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΞΟΔΟΥ ΤΗΣ ΗΡΩΙΚΗΣ ΦΡΟΥΡΑΣ ΤΩΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΠΟΛΙΟΡΚΗΜΕΝΩΝ.

εντυπωσιακή ήταν και η συμμετοχή της Φιλαρμονικής όπως και των Χορευτικών συγκροτημάτων από την Τρίπολη.

Τόσο το Σάββατο του Λαζάρου όσο και την Κυριακή των Βαΐων τα χορευτικά συγκροτήματα της Τρίπολης και η Φιλαρμονική του Δήμου Τρίπολης συμμετείχαν στην πομπή η οποία ξεκίνησε από το Μητροπολιτικό Ιερό Ναό του Αγίου Σπυρίδωνος και κατέληξε στον Κήπο των Ηρώων.

Συμμετείχαν : η Αρκαδιανή, ο Χορευτικός όμιλος Τρίπολης, η Λαογραφική Εστία και το Λύκειο Ελληνίδων.